

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 411 Rs 01164924 Rsž
Zenica, 18.12.2024. godine

Kantonalni sud u Zenici, u građanskom vijeću sastavljenom od sudaca: Indire Pašić, kao predsjednice vijeća, Nedeljke Mađar-Ramljak i Srećka Kokor, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja E. D. iz Olova, ulica ..., zastupan po punomoćniku Asif Plećan, odvjetnik iz Sarajeva, protiv tuženika: 1. Općina Olovo zastupana po Općinskom pravobraniteljstvu Olovo, ulica Branilaca Olova bb, i 2. Uniqa osiguranje d.d. Sarajevo, ulica Obala Kulina Bana broj 19., zastupan po punomoćniku Armin Hadžić, odvjetniku iz Sarajeva, radi zaštite prava iz radnog odnosa, naknade štete zbog ozljede na radu i mobinga v.s. 2.630,00 KM, odlučujući po žalbi tužitelja izjavljenoj protiv Presude Općinskog suda u Visokom, Odjeljenje u Olovu broj: 41 Rs 011649 23 Rs od 31.07.2024. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 18.12.2024. godine, donio je sljedeću:

PRESUDU

Žalba se odbija i prvostupanjska presuda potvrđuje.

Odbija se zahtjev tužene za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu 360,00 KM, kao neosnovan

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom, stavkom prvim obvezana je tužena Općina Olovo da tužitelju na ime naknade štete zbog ozljede na radu isplati iznos od 985,00 KM i to: na ime pretrpljenih fizičkih bolova iznos od 465,00 KM, na ime pretrpljenog straha iznos od 170,00 KM, i na ime duševnih bolova zbog naruženosti iznos od 350,00 KM, sve sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30.03.2023. godine, pa do isplate, u roku od 15 dana, dok u preostalom dijelu tužbeni zahtjev za naknadu nematerijalne štete u iznosu od 985,00 KM, te sa zahtjevom za isplatu zakonske zatezne kamate na navedeni iznos, se odbija kao neosnovan.

Stavkom drugim prvostupanjske presude, odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži da se utvrdi da je tužitelj trpio mobing na radu kod tužene koja se prema tužitelju ponašala na način što je u tijeku radnog odnosa, u periodu od 21.10.2022. godine do 31.12.2022. godine, pisanim nalogima raspoređivala tužitelja na poslove vršenja vatrogasnog osiguranja, raskresavnja sitnog rastinja, čišćenja kanala, nasipanja puta, utovara zemlje i ploča, iskopavanja kanala, zagrtanja zemlje, voženje tampona i posipnog materijala, iako je tužitelj zaposlen na poslovima vatrogasca-vozača u čijem opis poslova nisu prethodno navedeni poslovi, čime je tužena ponavljala radnje koje imaju ponižavajući efekt na tužitelja i čija je svrha ili posljedica degradacija radnih uvjeta ili profesionalnog statusa zaposlenog, te da se zabranjuje tuženoj da ubuduće u tijeku radnog odnosa vrši mobing na tužitelja na kako je opisano, kao i druge poslove koji ne ulaze u opis poslova vatrogasca-vozača i da se obveže tužena da isplati tužitelju na ime naknade nematerijalne štete za pretrpljene duševne bolove zbog povrede ugleda i časti uslijed mobinga iznos od 660,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 29.03.2023. godine kao dana podnošenja tužbe, pa do isplate, u roku od 15 dana, kao neosnovan.

Stavkom trećim, odbijeni su zahtjevi tužitelja i prvo tužene za naknadu troškova postupka i odlučeno da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Stavkom četvrtim, primjeno je na znanje povlačenje tužbe tužitelja prema drugo tuženiku Uniqa osiguranje d.d. Sarajevo, a stavkom petim obvezan tužitelj da drugo tuženiku nadoknadi troškove postupka u iznosu 912,60 KM, u roku od 15 dana.

Protiv prvostupanjske presude, žalbu su blagovremeno izjavio tužitelj kojom pobija prvostupanjsku odluku u dijelu u kom je tužitelj odbijen sa tužbenim zahtjevom prema prvotuženiku (dio stavka prvog i stavak drugi) a time i odluke o troškovima postupka, zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja pogrešne primijene materijalnog prava s prijedlogom drugostupanjskom sudu da se žalba uvaži i pobijana presuda preinači na način da se usvoji tužbeni zahtjev tužitelja prema prvotuženoj u cijelosti kako je opredijeljen uz naknadu troškova postupka uvećanim za troškove žalbe u iznosu 351,00 KM.

U odgovoru na žalbu tužena Općina Olovo, osporava u cijelosti navode žalbe s prijedlogom da se žalba odbije kao neosnovana i prvostupanjska presuda potvrdi uz naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu 360,00 KM.

Nakon što je ispitao osporenu odluku u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu odredbi članka 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“ broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je zaključio sljedeće:

Žalba nije osnovana.

Iz stanja spisa, osporene presude, pa i same žalbe tužiteljice, proizlazi da su parnične stranke pred sudom, sukladno članku 7. stavak 1. Zakona o parničnom postupku, izvele dokaze koje su smatrale bitnim za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari, a koji dokazi su navedeni u obrazloženju prvostupanjske presude.

Cijeneći izvedene dokaze slobodnom ocjenom, sukladno članku 8. i 123. stavak 2. Zakona o parničnom postupku, te u smislu odredbe članka 15. stavak 1. Zakona o zabrani diskriminacije („Službeni glasnik BiH“, broj: 59/09, 66/16) prvostupanjski sud je utvrdio činjenično stanje odlučno za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari.

Iz istog proizlazi da predmetnom tužbom i postavljenim tužbenim zahtjevom tužitelj traži na mu tužena Općina Olovo na ime naknade štete zbog ozljede na radu isplati i to: za pretrpljene fizičke bolove iznos od 930,00 KM, za pretrpljeni strah iznos od 340,00 KM i za pretrpljene duševne bolove zbog naruženosti iznos od 700,00 KM, sve sa zateznom kamatom počev od 29.03.2023. godine kao dana podnošenja tužbe, pa do isplate.

Pored navedenog zahtjeva za naknadu nematerijalne štete tužitelj traži i da se utvrdi 15 dana na iznos od povrede da se utvrdi da je tužitelj trpio mobing na radu kod tužene koja se prema tužitelju ponašala na način što je u tijeku radnog odnosa, u periodu od 21.10.2022. godine do 31.12.2022. godine, pisanim nalozima raspoređivala tužitelja na poslove vršenja vatrogasnog osiguranja, raskresavnja sitnog rastinja, čišćenja kanala, nasipanja puta, utovara zemlje i ploča, iskopavanja kanala, zagrtanja zemlje, voženje tampona i posipnog materijala, iako je tužitelj zaposlen na poslovima vatrogasca-vozača u čijem opis poslova nisu prethodno navedeni poslovi, čime je tužena ponavljala radnje koje imaju ponižavajući efekt na tužitelja i čija je svrha ili posljedica degradacija radnih uvjeta ili profesionalnog statusa zaposlenog, te

da se zabranjuje tuženju da ubuduće u tijeku radnog odnosa vrši mobing na tužitelja na kako je opisano, kao i druge poslove koji ne ulaze u opis poslova vatrogasca-vozača i da se obveže tužena da isplati tužitelju na ime naknade nematerijalne štete za pretrpljene duševne bolove zbog povrede ugleda i časti uslijed mobinga iznos od 660,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 29.03.2023. godine kao dana podnošenja tužbe, i naknade troškova postupka, a kako je opredijeljen zahtjev na glavnoj raspravi 03.07.2023. godine (Zapisnik, str.10. i 11.).

Iz činjeničnih utvrđenja prvostupanjskog spisa proizlazi, a što je nesporno i među parničnim strankama da je je tužitelj u vrijeme kada se desila ozljeda bio zaposlenik tužene Općine Olovo na radnom mjestu "vatrogasac-vozač" (Rješenjem načelnika Općine Olovo od 06.01.2022.godine), na kojem mjestu je zaposlen i danas, da postupajući po Naredbi Službe civilne zaštite Općine Olovo broj: 02-40-4-1700/22 K.H. od 26.12.2022. godine na osnovu naloga općinskog načelnika od 26.12.2022.godine PVJ Općine Olovo, točnije vatrogasci H. D. i tužitelj E. D., angažovani na poslovima raskresavanja sitnog rastinja na platou Pilana te da se e dana 27.12.2022.godine dogodila nezgoda – ozljeda na radu u kojoj je tužitelj zadobio povredu lijeve noge tako što se posjekao motornom pilom (Prijava nezgode na poslu od 28.12.2022. godine). Nije sporno ni da je tužena pismenim nalogima raspoređivala tužitelja i druge pripadnike Profesionalne vatrogasne jedinice na poslove vatrogasnog osiguranja izletišta i raskresavanja sitnog rastinja, kao i poslove koji se odnose na osiguranje prohodnosti lokalnih protivpožarnih puteva i poslove održavanja istih, da je tužitelj navedenog dana koristio isključivo motornu pilu, da u trenutku kada se desila povreda nije sjekao nisko rastinje, već drvo prečnika 10 – 15 cm (prema izjavi svjedoka H. D. radilo se o stablu vrbe ili johe), tužitelj ima položen ispit za profesionalnog vatrogasca, a nije obučen od strane poslodavca za rukovanje motornom pilom (navedeno tvrdi tužitelj). Tužitelj je u navedenoj nezgodi na poslu pretrpio ozljede, u intenzitetu i trajanju, kao i naruženost, kako je navedeno u medicinskoj dokumentaciji i u nalazu i mišljenju vještaka medicinske struke Čemalović Omera od 11.06.2024.godine, te istakao da je tužitelj poslove koji su mu dodjeljivani doživljavao kao nešto degradirajuće, ponižavajuće i izrabljujući, kao napad na njegovu čast i ugled, a na koji nalaz i mišljenje stranke nisu imale pitanja i primjedbi, te ga sud sa razlogom prihvata kao stručan i objektivan. Nadalje iz stanja prvostupanjskog spisa proizlazi da je tužitelj prilikom danog naloga za obavljanje poslova „kresanja sitnog rastinja), koristio motornu pilu i obavljao sječju stabla, što sam tužitelj u svom iskazu pred sudom naveo da se radilo o "deblima" prečnika 15-20 cm i visine po 10 m, a radi vlastitog zdravlja i sigurnosti, i sigurnosti drugih osoba, da vrši poslove raskresavanja motornom pilom kada je već tvrdio da kao "gradsko dijete" ne zna da rukuje motornom pilom i da nije osposobljen za rukovanje motornom pilom, niti zna kako treba oboriti drvo, ukoliko mu je takav zadatak dat trebao je isti odbiti (iz naredbe to ne proizlazi) a što je sve njegov doprinos nastanku štetnog događaja, koji doprinos sud cijeni u omjeru 50:50.

Suprotno tvrdnjama žalbe za pobijanu presudu ne bi se moglo zaključiti da je u suprotnosti sa činjeničnim stanjem u spisu, da je pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje rezultat povrede pravila o ocijeni dokaza u smislu članka 8. i 123 Zakona o parničnom postupku, a niti da je pogrešno primijenjeno materijalno pravo na osnovu kojeg bi se imalo odlučiti o postavljenom tužbenom zahtjevu kako za naknadu štete zbog ozljede na radu (stavak prvi prvostupanjske presude) tako i u pogledu tužbenog zahtjeva za utvrđenje daje tužitelj trpio mobing na radu..(stavak drugi).

Naprotiv, odlučujući o tužbenom zahtjevu za naknadu nematerijalne štete prvostupanjski sud je na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično, pravilno zaključio da je

tužitelj doživio ozljedu na radu, za koju je odgovoran tuženik sa jasnim i iscrpnim razlozima za takvu odluku na strani 14. i 15. prvostupanjske presude, te u skladu sa pretrpljenim bolom, strahom, naruženosti, u intenzitetu i trajanju kako proizlazi iz medicinske dokumentacije u spisu i nalaza i mišljenja vještaka medicinske struke, upravo udovoljio opredijeljenom tužbenom zahtjevu za naknadu nematerijalne štete (po visini kako je opredijeljen), i isti umanjio za doprinos nastanku štete tužitelja u omjeru 50%, dajući jasno i valjano obrazloženje u čemu se sastoji doprinos tužitelja nastanku štetnog događaja (strana 15. i 16. prvostupanjske presude) tako da tužitelju, pretrpljenog bola pripadao iznos od 930,00 KM, na ime pretrpljenog straha pripada iznos od 340,00 KM naruženosti iznos od 700,00 KM, te navedene iznose umanjio za utvrđeni doprinos i tužitelju dosudio iznose na ime naknade štete kao u izreci, a u preostalom preko dosuđenog odbio kao neosnovan (stavak I.) i za svoju odluku dao jasno i valjano obrazloženje na strani 12.-17. prvostupanjske presude, pravilnom primjenom materijalnog prava iz odredbi članka 7., 55. i 93. Zakona o radu ("Službene novine F BiH" broj: 26/16, 89/18 i 23/20) u svezi odredbi članka 154., 155., 185., 200., 192., 227. i 324. Zakona o obveznim odnosima (Službeni list R BiH br. 2/92, 13/93, 13/94 i Službene novine F BiH br. 29/03 i 42/11) i odredbama članka 4., 22., 51., 52. i 53. Zakona o zaštiti na radu („službene novine F BiH“ broj 79/20), a koje ovaj sud prihvata i koji razlozi nisu dovedeni u pitanje žalbom tužitelja.

Nisu osnovani žalbeni navodi tužitelja kojim osporava prvostupanjsku presudu u djelu doprinosa tužitelja nastanku, navodeći da je isključivo odgovoran tuženi, jer je tužitelj ozljedu pretrpio na radu i u svezi sa radom, gubeći iz vida, da iz stanja prvostupanjskog spisa je nesporno utvrđeno iz sadržaja Naredbe od 26.12.2022.godine, izjašnjenja Službe civilne zaštite od 14.07.2023.godine da je zadatak tužitelja i njegovog kolege H.D. bio da vrše raskresavanje isključivo sitnog rastinja (grmlja i šiblja), da prikupljenu masu potom zapale na platou, da je tužitelj postupio suprotno navedenoj naredbi i instrukciji poslodavca kada je pristupio radnji sječe stabla koje i prema izjavi samog tužitelja, "deblo" prečnika 15-20 cm i visine po 10 m kao i svjedoka H.D., i koje zbog svoje veličine zasigurno ne predstavlja sitno rastinje, zbog čega je u konkretnom slučaju tužitelj i "morao" da koristi motornu pilu i čime je i rizik od povređivanja povećan, te u čemu zapravo sud i vidi najveći doprinos tužitelja predmetnom štetnom događaju, i da u radnjama tužitelja (mogao i trebao biti svjestan rizika i opasnosti posla za koji nije obučan-rad sa motornom pilom, i pristupio sječi mimo naloga postavljenog) postoji doprinos tužitelja nastanku štetnog događaja u omjeru 50%), dajući za svoju odluku jasno i valjano obrazloženje koje ovaj sud prihvata i na koje se žalitelj upućuje da se razlozi ne bi ponavljali.

Nisu osnovani niti žalbeni navodi tužitelja kojim osporava odluku prvostupanjskog suda kojom je odbijen zahtjev tužitelja po osnovu diskriminacije, mobinga (stavak drugi) navodeći da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio odredbu članka 15. Zakona o zabrani diskriminacije, da je tužitelj učinio vjerojatnim da je tužena ponavljala radnje koje imaju ponižavajući učinak na tužitelja, dajući svoju ocjenu provedenih dokaza, a koju ocjenu dokaza tužitelj ne može sa uspjehom suprotstaviti ocjeni dokaza učinjenoj od suda kome ta ovlaštenja pripadaju u smislu odredbe članka 8. Zakona o parničnom postupku.

U konkretnom slučaju tužitelj svoj tužbeni zahtjev (u stavku II) opredjeljuje i kumulira više tužbenih zahtjeva i po osnovu diskriminacije i mobinga i to:

-tužbeni zahtjev za utvrđenje diskriminacije-mobinga kada traži da se utvrdi je tužitelj trpio uznemiravanje na radnom mjestu - mobing od strane prvotuzene kao poslodavca i to na način što je tužena u periodu od 21.10.2022. godine do 31.12.2022. godine, pisanim nalogima raspoređivala tužitelja na poslove koji ne ulaze u opis poslova radnog mjesta vatrogasca-

vozača na kojem je tužitelj zaposlen, koje radnje je ponavljala i koje imaju ponižavajući efekt na tužitelja, i čija je svrha ili posljedica degradacija radnih uslova ili profesionalnog statusa zaposlenog,

- tužbeni zahtjev za otklanjanje diskriminacije- mobinga (restitutivni zahtjev) kojim traži da se otklone posljedice i zabrani tuženoj da tužitelja raspoređuje na poslove поближе navedene u tužbenom zahtjevu.

- tužbeni zahtjev za naknadu štete (kondemnatorni reparacijski zahtjev), kojim tužitelji traže naknadu nematerijalne štete isplati tužitelju iznos od 660,00 KM, sa zakonskim zateznim kamatama počev od dana podnošenja tužbe tj.29.03.2024. godine pa do isplate.

Odredbom članka 2. stavak 1. Zakona o zabrani diskriminacije određeno je da diskriminacijom će se u smislu ovoga Zakona smatrati svako različito postupanje uključujući svako isključivanje, ograničavanje ili davanje prednosti utemeljeno na stvarnim ili pretpostavljenim osnovama prema bilo kojem licu ili grupi lica i onima koji su s njima u rodbinskoj ili drugoj vezi na osnovu njihove rase, boje kože, jezika, vjere, etničke pripadnosti, invaliditeta, starosne dobi, nacionalnog ili socijalnog porijekla, veze s nacionalnom manjinom, političkog ili drugog uvjerenja, imovnog stanja ..., dok stavkom 2. određeno je, da se zabrana diskriminacije primjenjuje na sve javne organe, kao i na sva fizička ili pravna lica i u javnom i u privatnom sektoru, u svim oblastima, a naročito: zaposlenja, članstva u profesionalnim organizacijama, obrazovanja ...dok člankom 3. stavak 1. istog Zakona, propisana je neposredna diskriminacija koja podrazumijeva svako različito postupanje, odnosno svako djelovanje ili propuštanje djelovanja kada neka osoba ili grupa osoba bude dovedena ili je bila ili bi mogla biti dovedena u nepovoljniji položaj za razliku od neke druge osobe, ili grupe osoba u sličnim situacijama.

Člankom 4. istog Zakona između ostalog određeni su oblici diskriminacije, te stavkom 2. određeno je, da je mobing oblik ne fizičkog uznemiravanja na radnom mjestu koji podrazumijeva ponavljanje radnji koje imaju ponižavajući efekt na žrtvu, čija je svrha ili posljedica degradacije radnih uvjeta ili profesionalnog statusa zaposlenika, dok člankom 12. određene su posebne tužbe za zaštitu od diskriminacije.

Odredbama članka 9. stavak 5. Zakona o radu FBiH određeno je da mobing predstavlja specifičnu formu ne fizičkog uznemiravanja na radnom mjestu koje podrazumijeva ponavljanje radnji kojima se jedna ili više osoba psihički zlostavlja i ponižava i čija je svrha ili posljedica ugrožavanje njenog ugleda, časti, dostojanstva, integriteta, degradacija radnih uvjeta ili profesionalnog statusa.

Na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje, koje nije dovedeno u pitanje žalbom tužitelja iz koga nesporno proizlazi da je tužena, Općina Olovo pisanim nalogima raspoređivala tužitelja kao i druge pripadnike Profesionalne vatrogasne jedinice pri Službi civilne zaštite Općine Olovo, a koji poslovi se imaju smatrati poslovima koji shodno odredbama Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji – sistematizacija radnih mjesta Općine Olovo kao organa u kojem je zaposlen tužitelj spadaju u opis poslova radnog mjesta tužitelja tj. vatrogasca-vozača, s ciljem profesionalne degradacije tužitelja prvostupanjski sud pravilno zaključuje da tužitelj nije u smislu članka 15. Zakona o zabrani diskriminacije nije učinio vjerojatnim da je došlo do diskriminacije i da je tužena u dužem vremenskom periodu ponavljala radnje koje imaju karakter mobinga i da je stavljen u nejednak položaj po nekom od zabranjenih osnova, dok tužena je dokazala da nije bilo različitog postupanja u odnosu na tužitelja, sa ciljem da se izdvoji jedna osoba od grupe, da je raspoređivanje tužitelja izvršeno u skladu sa normativnim aktima tužene, da iz dokaza tužitelja proizlazi da na poslove za koje

navodi da su ponižavajući za tužitelja bile raspoređene i druge osobe istog radnog mjesta (u jednoj naredbi 3 vatrogasca, u drugoj 2), dajući jasne i valjane razloge koji imaju svoje uporište u provedenim dokazima (strana 17. do 21. prvostupanjske presude).

Prvostupanjski sud je pobijanu odluku, činjenično i pravno jasno i potpuno obrazložio prema standardima i zahtjevima utvrđenim člankom 6. Evropske konvencije i člankom 191. stavak 4. Zakona o parničnom postupku, po kojima, da bi odluka bila podobna za ispitivanje po uloženom pravnom lijeku, obrazloženje iste mora sadržavati razloge o odlučnim činjenicama, kao u konkretnom, te pravilno primijenio materijalno pravo i odredbe člana odredbi članka 2., 3., 4., 9., 12. i 15., Zakona o zabrani diskriminacije („Službeni glasnik BiH“ broj: 59/09 i 66/16), članka 19. i 24. Zakona o radu i odredbi Zakona o zaštiti i sprečavanju požara i vatrogastvu F BiH (Službene novine F BiH broj: 64/09), Zakona o zaštiti od požara i vatrogastvu ZDK („Službene novine ZDK“ br. 05/11) i Zakona o zaštiti i spašavanju ljudi i materijalnih dobara od prirodnih i drugih nesreća ("Službene novine Federacije BiH", br. 39/03, 22/06 i 43/10), kada je zaključio da je tužbeni zahtjev tužitelja neosnovan, a koji razlozi iznijeti u obrazloženju imaju uporište u provedenim dokazima i koje ovaj sud u cijelosti prihvata i na koje se žalitelj upućuje.

Konačno, pravilna je i odluka prvostupanjskog suda u pogledu troškova parničnog postupaka, kada je odlučio da obzirom na uspjeh u sporu (kvalitativni i kvantitativni uspjeh) te opredijeljene troškovnike tužitelja i tužene, Općine Olovo kada je primjenom odredbi članka 383. i 386 stavak 2. Zakona o parničnom postupku odlučio da svaka stranka snosi svoje troškove postupka, kao i da je tužitelj dužan drugo tuženiku nadoknaditi nužne i neophodne troškove postupka (stavak V), obzirom da je tužitelj povukao tužbu (utvrđeno povlačenje tužbe prema drugo tuženiku što se ne spori žalbom) dajući jasno i valjano obrazloženje na strani 22.i 23. prvostupanjske odluke.

Trošak koji tužena Općina Olovo potražuje za davanje odgovora na žalbu tužitelja iznos od 360,00 KM za ishod ovog žalbenog postupka nije bio potrebit i neophodan, pa niti potrebe za nastankom ovog troška, a podnošenje odgovora na žalbu nije obvezno sukladno članku 214. stavak 1. Zakona o parničnom postupku, zbog čega je sa istim odbijena.

Kako ne stoje ni ostali žalbeni razlozi koje ovaj sud nije cijenio iz razloga propisanih člankom 231. Zakona o parničnom postupku, a ni razlozi na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, sukladno odredbi članka 226.istog Zakona, to je valjalo žalbu tužitelja odbiti kao neosnovanu i prvostupanjsku presudu potvrditi.

Predsjednica vijeća
Indira Pašić